

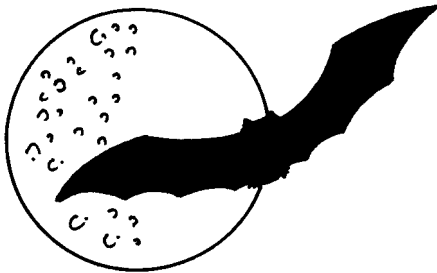

MUKI BERDEAREN SEKRETUA

Antton Dueso

*Miel Anjel Elustondoren moldapena
Egilearen marrazkiak*

Desclée De Brouwer

1. Eba Mirentxu joan zen eguzki bila hondartzara...

—Minutu bat! Beste minutu bat eta bagoaz, bera etorri ala ez! –esan zuen aitak.

—Goazen behingoagatik! Oporrak problema-rik gabe pasatzeko azken aukera dugu! –esan zuen arrebak.

—Jaitsi hadi oraintxe bertan edo gandorre-rik tiraka jaitsiaraziko haut! –esan zuen amak eztarria urratu beharrean.

Hogeita hamabost minutu zerman familiak zain. Hogeita hamabost minutu Ford gorri traste tzarrez betea oporretara abiatu zain zegoena. Tarte horretan, builak zirela eta ez zirela, inguruko leihoak kuxkuxeroz bete

ziren. Batzuek aitaren Txiki
Park txapelari egiten zioten
barre. Beste batzuek, ama-
ren betaurreko ilunei,
Danoneren «eskaintza».
Edo arrebak Dena
Ehunean denda ho-
rietako batean ero-
sitako tximeletak
harrapatzeko
sareari.

Bitartean, bere gelan, Punkik zerrenda az-
tertu zuen beste behin. Ez zuen ezer ahaztu
nahi: urpeko betaurrekoak, surf ohola, ahate
flotagailua, koltxoneta, hondarretako txan-
kletak, kamiseta tropikalak, larrua belzteko
krema, tanga bat aurretik bereziki babestua...

Halako batean jaitsi zen Punki. Hondartza-
rako traste pila arrastaka zekarren. Aita txi-
ma eskasetatik tiraka hasi zen, marmarka.
Amak eguzkitarako betaurrekoak kendu zi-
tuen, begien bistan zuena sinetsi ezinik. Arre-
bak, berriz, barrez ekin zion, intzirika, Punki
izorratu nahi zuenean egiten zuen bezala.

—Nora hoa traste tzar pila handi horrekin!

Punkiri min egin zioten aitaren hitz haiek. Hala ere, ez zuen patxadarik galdu eta, irribarrera pixka bat behartu eta udako kanta hari lotu zitzaion:

Eba Mirentxu joan zen
eguzki bila hondartzaraaaa!

Hura gehiegi izan zen Punkiren aitarentzat. Txiki Parkeko txapela erantzi eta esku artean bihurritu zuen.

—Horren lerdoa ez bahintz, honezkero jakingo huke ez goazela hondartzara, aitite Bixenteren baserrira baizik!

—Aurten urri antzean gabilitza diruz eta baserrian egurastuko gara: aire garbia, bizi sano eta ekologikoa, bertako barazkiak...
—erantsi zuen amak.

—Mandeuliak, ezpatak, behi gorotzak, ardi kaka, oilo zirina... —gaineratu zuen arrebak.

Mundua gainera erori zitzaion Punkiri. Aireplanotik jauzi egin eta jausgailua irekitzen ez dela konturatzea bezala. Hamaikatxo plan egin zuen azken hilabeteetan. Uda zuen

gogoan. Eta, orduan, asmo guztiak pikutara. Aluminosis duen etxea bezala. Gau luzeak hondartza epelean etzanik, maitasun hitzak eta txiste berdeak errebuelta nabarmenak zituena neskaren baten belarrira goxo-goxo esaka; Mediterraneoko ur garbian behin eta berriro murgil eginez, azken liguren bikiniaren goiko partearen balantzari begiratu; arratsaldeak eta arratsaldeak hondartzan etzanda, eguzkitarako krema neskaren baten bizkar tentagarrian zabalduz: sorbalda behera aurrena, gerrian hurrena, gero... Pikutara amets denak! Gurasoek ez zuten bihotzik izan! Bost inporta haiei mutiko maitagarriaren borondate ona! Bihotzgogorrak halakoak!

—Joan zintezkete ni gabe ere. Etxea zaintzen geratuko naiz ni. Badakizue udan ez dagoela fidatzerik: lapur asko dabil mundu honetan...

Zirt-zart izan zen...! Begiak itxi-ireki baino lehen aitak etxera jaso zion traste tzar pila handi hura. Begiratu gaiztoa egin zion, alkan-dora lepotik heldu zion Punkiri eta Ford Fiesta gorrian sarrarazi zuen, ez oso gozoro ere. Burua gomazko alfonbraren kontra zuen,

hanka bat leihotik aterata, eskuin eskua arre-
baren zapatapean... Eta, hala ere, autoak nola
arrankatzen zuen eta aitaren boza entzun
zuen aldarrika:

—Let's goazen! Baserria zain dugu!

